



...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.207/2024/5.

A felperes:

Felperes1

cím2

A felperes képviselője:

Kepler Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kepler Norbert ügyvéd)

cím6

Az alperes:

Alperes1

cím7

Az alperes képviselője:

Dr. Kiss Balázs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kiss Balázs ügyvéd)

cím3

A per tárgya:

társasági határozat hatályon kívül helyezése

Az elsőfokú bíróság:

Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.G.40.232/2023/26.

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 31.500 (Harmincegyezer-ötszáz) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes 2023. július 6. napján meghozott 1., 2., 3., 4., 5. és határozatszám5 számú taggyűlési határozatait hatályon kívül helyezte és kötelezte az alperest a felperesnek 15 napon belül 351.000 forint perköltség megfizetésére.

[2] A határozat indokolása szerint az alperes a 2023. június 20-án kelt és 2023. június 21-én postára adott, a felperes részére június 22-én kézbesített meghívóval 2023. július 6-ára taggyűlést hívott össze. A felperes részvétele nélkül megtartott taggyűlésen a jegyzőkönyvwhitelesítő, jegyzőkönyvvezető és levezető elnök megválasztása határozatszám, határozatszám1, határozatszám2 számú határozatok) után elfogadták az alperes tulajdonában lévő cím5 helyrajzi számú ingatlan értékhelyesbítéséről szóló könyvvizsgálói nyilatkozatot (határozatszám3 taggyűlési határozat), továbbá a társaság 2022. évi beszámolóját (határozatszám4 taggyűlési határozat), valamint a döntöttek arról, hogy a beszámoló szerinti negatív eredményt eredménytartalékba helyezik (határozatszám5 taggyűlési határozat).

[3] Az elsőfokú bíróság az alperes védekezésére figyelemmel elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:36. § (1) bekezdése szerinti keresetindítási határidő megtartását, ebben a körben is azt vizsgálta, hogy a felperes keresetváltoztatása miatt az elsődleges – a perbeli taggyűlésen meghozott valamennyi határozat hatályon kívül helyezésére irányuló – kereseti kérelemhez kötődő keresetlevél-előterjesztési, illetve perindítási joghatások a perfelvételt lezáró végzés meghozatalával a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 185. § (4) bekezdése szerint elenyésztek-e.

[4] Abból indult ki, hogy a Pp. előbbi rendelkezését a Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pontjában definiált keresetváltoztatás fogalmával együtt kell értelmezni, amely magában foglalja az eltérő és további jogállítást, kérelmet is. Eltérés esetén a fél nem tartja fenn a korábbi nyilatkozatát, míg további nyilatkozat esetén a korábbi nyilatkozat fenntartása mellett azt kiegészíti egy újjal. A fenti rendelkezés helyes értelmezése szerint csak egy korábban előterjesztett helyébe lépő eltérő kereset esetén enyésznek el a perfelvétel lezárásával a korábban előterjesztett, de végül fenn nem tartott kereset benyújtásához, illetve a perindításhoz kapcsolódó joghatások. E joghatások nem a kereset megváltoztatásával enyésznek el, hanem csak a perfelvétel lezárásával, ha azonban ezt megelőzően a fél a korábbi keresetet újból előterjeszti, akkor az eredeti beadáshoz fűződő joghatások fennmaradnak. Ha viszont a felperes az előterjesztett keresetét fenntartja és azt csupán egy további keresettel kiegészíti, ez nem érinti a korábban előterjesztett keresetéhez fűződő keresetindítási és perindítási joghatásokat. A perbeli esetben ez utóbbi történt, mert a felperes az elsődleges keresetét fenntartva egy további másodlagos kereseti kérelmet terjesztett elő, amelynek következtében a korábban előterjesztett és változatlanul fenntartott keresetéhez fűződő fenti joghatások fennmaradtak. Ebből következően a felperes a 2023. július 7-én megtartott taggyűléshez képest a keresetét 2023. július 27-én a Ptk. 3:36. § (1) bekezdésében meghatározott harminc napos határidőben terjesztette elő.

[5] A kereset érdemi elbírálása során a határozatok érvénytelenségét a Ptk. 3:17. § (1) bekezdésébe, valamint (2) bekezdés c) pontjába és (3) bekezdésébe való ütközés miatt nem látta megállapíthatónak. A felperes sem vitatta, hogy a taggyűlést a vezető tisztségviselő a meghívó megküldésével hívta össze és a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a meghívó mellékleteként feltüntetett iratokat nem kapta meg, alperes azonban ennek ellenkezőjét tanúl aggálytalan tanúvallomásával és a felperes által meg nem kérdőjelezett tartalmú

videófelvétellel is bizonyította, így a határozatok meghozatala során a Ptk. 3:17. § (2), (3) és (6) bekezdései nem sérültek.

[6] Az elsőfokú bíróság a taggyűlés összehívását a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének megsértése miatt tartotta szabálytalannak, amely jogszabályi rendelkezés szerint a meghívók elküldése és a taggyűlés napja között legalább tizenöt napnak kell eltelnie. E jogszabályi rendelkezéshez fűzött indokolás szerint a meghívót legkésőbb a tervezett ülés előtt tizenöt nappal el kell küldeni, amelyből az következne, hogy elegendő lenne a taggyűlés megtartását megelőző tizenötödik napon elküldeni a meghívót, ahogy azt a perbeli esetben az alperes is tette. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az indokolás szövege nem áll összhangban a jogszabály normaszövegével, azzal ellentétes, ezért a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 18. § (4) bekezdése szerint kötelező erővel egyébként sem bíró indokolást az (5) bekezdés alapján a jogszabály értelmezésekor figyelmen kívül kellett hagyni.

[7] A jogszabály nyelvtani értelmezéséből az következik, hogy aközött a nap között, amikor az alperes a meghívót elküldi és aközött, amikor a taggyűlés megtartásra kerül legalább tizenöt napnak kell eltelnie, azaz a meghívót nem a taggyűlést megelőző legalább tizenöt, hanem legalább tizenhat nappal korábban kell megküldeni. Az elsőfokú bíróság az értelmezés körében idézte a Polgári Törvénykönyvhöz fűzött magyarázatot (II/VI. Polgári jog Negyedik átdolgozott, bővített 2021. évi kiadásának 329-330. oldal), amely szerint a taggyűlési időköz számításával kapcsolatos bírói gyakorlat értelmében a meghívó elküldésének napja, valamint a taggyűlés napja nem számít be a jogszabály által megjelölt tizenöt napos időtartamba (Miskolci Törvényszék ügyszám3, Debreceni Ítéltábla ügyszám2). Ezzel egyező jogértelmezést foglal magában a Fővárosi Ítéltábla ügyszám1 számú eseti döntése, amely a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) rendelkezésein alapul, azonban a Ptk.-val egyező szabályozás miatt az továbbra is irányadó.

[8] A Ptk. 3:190. § (1) bekezdés második mondatában foglaltaktól a Ptk. eltérést enged, de három napnál rövidebb időközű társasági szerződés sem határozhat meg, vagyis a taggyűlési időköz szabályozása relatív kógens. Az alperes társasági szerződése a jogszabálytól eltérően nem rendelkezett, így az alperesnek a legalább tizenöt napos időtartamot kellett megtartania. Ebben a tekintetben kizárólag annak van jelentősége, hogy a meghívó elküldése és a taggyűlés napja között eltelt-e a tizenöt nap és nem releváns az alperesnek az az érvelése, hogy az elsőbbségi kézbesítés miatt a meghívó akár korábban is megérkezhetett a felpereshez, mint ilyen kézbesítés hiányában. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a tizenöt napos időköz betartásának fenti értelmezését támasztja alá az EBH2010. 2240., BH2014. 155., BDT2014. 3113. és a BDT2018. 3953. számon közzétett eseti döntések is, amelyeket a Gt. 144. § (2) bekezdésének és a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének e tekintetben egyező rendelkezése szerint a Ptk. értelmezésére is irányadónak kell tekinteni.

[9] Az elsőfokú bíróság a fentiekből azt a következtetést vonta le, hogy a perbeli esetben a meghívó postára adása és a taggyűlés napja közötti időköz nem volt megtartott, így a taggyűlés összehívása nem volt szabályszerű, azt a Ptk. 3:17. § (5) bekezdése szerint csak valamennyi részvételre jogosult és a jelenlévők egyhangú hozzájárulása esetén lehetett volna megtartani, amely feltétel a perbeli esetben a felperes távolléte miatt nem valósult meg, ezért a taggyűlésen meghozott határozatok jogszabálysértőek.

[10] A jogszabálysértés súlya, a garanciális jogot biztosító szabályok mellőzése miatt a BDT2018. 3953. számon közzétett eseti döntésben kifejtett indokok mentén a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése szerint a határozatok hatályon kívül helyezését teszi indokolttá.

[11] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:16. § (1) bekezdéséből és a PJD2017. 19. számon közzétett eseti döntésből arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a szavazati jogának mértékétől függetlenül jogosult volt a szabályszerűen összehívott taggyűlésen részt venni, és az alperes érvelésével ellentétben nem volt mérlegelhető, hogy a felperes részvétele esetén milyen határozatot hozhatna a taggyűlés, illetve hogy az esetleges nemleges szavazata sem eredményezhetne eltérő tartalmú határozatokat.

[12] Az elsődleges keresetnek való helyt adás miatt a felperes másodlagos keresetét nem vizsgálta.

[13] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes marasztalását az első- és a másodfokú perköltségben; másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy a 2023. július 6. napján megtartott taggyűlés összehívása sértette a Ptk. 3:190. § (1) bekezdését és kérte a határozatok hatályon kívül helyezésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, valamint a felperes első- és a másodfokú perköltségben marasztalását.

[14] Az elsődleges fellebbezési kérelmét elsősorban arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pontjának és 185. § (4) bekezdésének téves értelmezése miatt a Ptk. 3:36. § (1) bekezdését, 6:21. §-át és 6:23. § (1) bekezdését is helytelenül alkalmazta, amikor a felperesi keresetindítást nem minősítette elkéssettnak. Érvelése szerint a keresetváltoztatás Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pontja szerinti fogalma egységes, vagyis a korábbi keresettől történő eltérés és a korábbi kereset kiegészítése is keresetváltoztatásnak minősül, amelyre különbségtétel nélkül vonatkozik a Pp. 185. § (4) bekezdése, amely egységes jogkövetkezményként írja elő a keresetváltoztatás előtti nyilatkozatokhoz kötődő keresetlevél-előterjesztési, illetve perindítási joghatások elenyészését a perfelvételt lezáró végzés meghozatalával, amely joghatások elenyészése a törvény erejénél fogva beáll, függetlenül attól, hogy a keresetváltoztatásra milyen törvényes okból került sor.

[15] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság által alkalmazott megkülönböztetés jogszabálysértő, mert a másodlagos kereset előterjesztése, mint keresetváltoztatás ugyanúgy a keresetváltoztatás előtti nyilatkozatokhoz kötődő fent megjelölt joghatások elenyészését eredményezi, mintha a felperes a korábbi jogállásától eltérő jogot kívánt volna érvényesíteni, vagy a korábbi kérelmének tartalmát megváltoztatta volna. Mindezekből következően a 2023. július 27-én benyújtott keresetlevél előterjesztéséhez és a perindításhoz fűződő joghatások 2024. április 5-én elenyésztek, ezért az e napon előterjesztett, megváltoztatott kereset maradt fenn olyan keresetként, amelyhez keresetlevél-előterjesztési és perindítási joghatások kapcsolódtak. Ebből viszont az következik, hogy a keresetindítás a Ptk. 3:36. § (1) bekezdése szerint elkéssett, a taggyűlési határozatok hatályon kívül helyezése iránti jog a Ptk. 6:21. §-a és 6:23. § (1) bekezdése szerint bíróság előtt nem érvényesíthető.

[16] A fenti lényeges eljárási és anyagi jogszabálysértések az ügy érdemi elbírálására kihatottak, azonban azok a másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetések levonásával, az elsőfokú ítélet megváltoztatásával és a kereset elkesettség miatti elutasításával orvosolhatók.

[17] A keresetindítási határidő betartottnak tekintése esetére azzal érvelt, hogy a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének az elsőfokú bíróság általi értelmezése sérti az Alaptörvény 28. cikkét, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 18. § (8) bekezdését, valamint a Ptk. 8:3. § (1) bekezdését és a 3:37. § (1) bekezdését. Az Alaptörvény 28. cikke szerint a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének szövegét elsősorban annak céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni és a jogszabály céljának megállapítása során a Ptk. megalkotására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni, amely indokolás szerint a meghívót legkésőbb a tervezett ülés előtt 15 nappal el kell küldeni. A Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének a törvényjavaslat indokolásában deklarált célja annak biztosítása, hogy a tagok a taggyűlésre megfelelő módon felkészülhessenek, ez a jogalkotói cél teljesül, ha a meghívót legalább 15 nappal az ülés előtt a tagoknak megküldik. A józan ésszel sem igazolható, hogy a meghívónak a taggyűlést megelőző legalább 16 nappal korábbi feladása inkább szolgálja az időköz normatív célját, mint a legalább 15 nappal korábbi megküldése. Az elsőfokú bíróság értelmezése a jogszabály céljával, de a józan ésszel is ellentétes, mert a tagnak nem lesz automatikusan és minden esetben egy nappal több ideje arra, hogy megismerje a meghívót, mert a küldemény kézbesítése számos egyéb tényezőtől függ.

[18] A Jat. 18. § (8) bekezdése szerint a jogszabály értelmezése során csak a normaszöveggel ellentétes indokolást kell figyelmen kívül hagyni, amely azt az esetet foglalja magában, ha a normaszöveg és az indokolás ellentéte közvetlenül, értelmezést nem igénylő módon megmutatkozik. A perbeli esetben azonban ellentét nem a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének normaszövege és a törvény indokolása között áll fenn, hanem az elsőfokú bíróság által elvégzett jogszabály-értelmezés és a törvény indokolása között, ezért az indokolás mellőzésének nem volt jogszabályi alapja.

[19] Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett, azonban a jogszabály értelmezésére nézve kötelező erővel nem bíró eseti döntések közül a BDT2014. 3113. szám alatt közzétett eseti döntés azért nem lehet irányadó, mert az annak alapjául szolgáló perben a bíróság nem a Ptk. 3:190. § (1) bekezdését, hanem a Gt. 144. § (2) bekezdését alkalmazta és értelmezte. A Gt. 144. § (2) bekezdésének indokolása azonban – ellentétben a Ptk. 3:190. § (1) bekezdéséhez fűzött indokolással – semmilyen iránymutatást nem tartalmazott az időköz számítására nézve, ezért a fenti eseti döntés azért nem lehet irányadó mert az abban kifejtett értelmezés a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének az indokolásban megnyilvánuló jogalkotói célnak megfelelő helyes értelmezésével nem egyeztethető össze.

[20] A Debreceni Ítéltábla ügyszám2 számú eseti döntése azért nem alkalmazható, mert a bíróság ebben a határozatban a Ptk. 3:190. § (1) bekezdése szerinti jogalkotói szándékkal nyilvánvalóan ellentétesen a Ptk. fenti rendelkezésében írt 15 napot határidőként értelmezi. Ezzel szemben a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésénél nem lehet alkalmazni a határidők számítására irányadó jogszabályi rendelkezéseket [Ptk. 8:3. §], mivel az itt írt 15 nap a Ptk. 6:35. § (1) bekezdésének fogalom-meghatározása szerint sem határidő, hanem időköz. Ennek határidőként való értelmezését a Kúria joggyakorlata sem támasztja alá, ahogy az a BH2014.

155. számon közzétett eseti döntés indokaiból kiolvasható, a Kúria a meghívó elküldése és a taggyűlés időpontja között eltelt 15 napba a meghívó elküldésének napját beleszámította.

[21] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett BDT2018. 3953. számon közzétett eseti döntésnek abból a megállapításából, amely szerint a jogsértés azzal valósul meg, ha a meghívó a közgyűlés kezdő napját kevesebb mint 15 nappal megelőzően került megküldésre, a contrario okszerűen az következik, hogy a 15 nappal vagy több mint 15 nappal megelőzően megküldött meghívó nem jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság indokaiból az következik, hogy az időközti határidőnek tekintette és arra a határidő számítás szabályait [Ptk. 8:3. § (1) bekezdés] alkalmazta, amely a fentiek miatt nem helytálló.

[22] A BH1993. 420., EBH2010. 2240., BH2014. 5. 155. számon közzétett döntések a jelen perben elbírálandó jogkérdéshez nem kapcsolhatók, mert az alapul szolgáló perekben a 15 napos időköz értelmezése fel sem merült, illetve merülhetett, mert enélkül is nyilvánvaló volt a jogszabálysértés.

[23] Mindezekből következően a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének helyes értelmezése mellett a taggyűlés összehívása e jogszabályi rendelkezést nem sérti, így az azon hozott határozatok hatályon kívül helyezésére a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése szerint nincs lehetőség.

[24] A másodlagos fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy amennyiben a határozat jogszabálysértő is a Ptk. 3:37. § (3) bekezdése alkalmazásának van helye. Ennek körében figyelemmel kell lenni a jogsértés súlyosságára, kihatására annak érdekében, hogy hatályon kívül helyezésre csak a valóban indokolt esetben kerülhessen sor. A hatályon kívül helyezés és a jogsértés megállapítása közötti mérlegelést az adott ügyre konkretizálva, minden perben egyedileg kell elvégezni és nem lehet általánosságban kijelenteni, hogy valamely jogszabálysértésnek minden esetben a határozat hatályon kívül helyezését kell eredményeznie, ahogy az a PJD2016. 22. számú eseti döntésből is kitűnik. A perbeli esetben a hatályon kívül helyezés azért nem indokolt, mert a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének megsértése nem jelentős. Ez abból következik, hogy a jogszabálysértés csak a normaszöveg egyfajta értelmezésével állapítható meg, míg másféle értelmezéssel már nem, vagyis a 15 napos időköz számításának több értelmezése is van – tekintve, hogy a BDT2018. 3953. számon közzétett eseti döntés és a 10.Gf.40.093/2020/6. számú jogerős ítélet ellentétes az elsőfokú bíróság értelmezésével – és ezek az értelmezési lehetőségek jogbizonytalanságot eredményeznek, amely úgy oldható fel, ha a bíróság mellőzi a jogsértés megállapítását, vagy a jogbizonytalanságot a jogsértés jogkövetkezményei közötti választás során figyelembe veszi.

[25] Érvelése szerint miután a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésére alapított jogsértés megállapíthatósága a jogalkalmazó szubjektív jogértelmezésének függvénye, ez a jogsértés – annak léte vagy hiánya – relatív, viszonylagos, amelyet csekély súlyú jogsértésnek kell minősíteni. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság által figyelembe vett BDT2018. 3953. számon közzétett eseti döntés alapjául szolgáló perben a jogszabálysértés közvetlenül, értelmezést nem igénylő módon megállapítható volt.

[26] A jogszabálysértés a perbeli esetben azért sem jelentős, mert a postai feladás egy napos késedelméből a felperesnek joghátránya nem származott, hiszen az elsőbbségi küldeményként feladott taggyűlési meghívót a feladást követő napon, 2023. június 22-én megkapta, míg nem ilyen kézbesítési mód választása mellett 2023. június 20-i feladással később kapta volna meg. Mindezekből következően a felperest érdeksérelem nem érte, a felkészülési ideje nem rövidült le. A felperes nem bizonyította, hogy az egynapos késedelem akadályozta volna őt a megfelelő felkészülésben, ezért a taggyűlési időközrel elérni kívánt jogalkotói cél a perbeli esetben nem sérült. A jogszabálysértés a PJD2022. 21. számon közzétett eseti döntésben kifejtett indokok mentén azért sem jelentős, mert annak az alperes működésére közvetlen kihatása nem volt. Az időközre vonatkozó jogszabályi rendelkezés megsértése nem veszélyezteti az alperes jogszerű működését, hanem éppen azt szolgálja, míg a határozatok hatályon kívül helyezésének eredményeként törvénysértő állapot alakulna ki. A felperes a perben támadott határozatokat érdemben nem vitatta, így még a határozatok hatályon kívül helyezése esetén sem lenne semmilyen törvényes ok vagy észszerű indok arra, hogy a taggyűlés ezt követően más tartalommal hozza meg azokat.

[27] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult, amelyet 8 munkaóra alapján 120.000 forint + áfa összegben számított fel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt eljárási és anyagi jogszabályok helyes értelmezésével minősítette a keresetindítási határidőt megtartottnak. A Pp. 185. § (4) bekezdésének értelmezése körében idézte a Pp.-hez fűzött magyarázatokat (Wolters Kluwer Kiadó, Budapest, 2017. szerk.: Wopera Zsuzsa; HVG-ORAC Lap-és Könyvkiadó Kft. 2018. szerk.: Varga István), amelyben írtakból arra a következtetésre jutott, hogy a joghatások elenyészése tartalmilag mindössze annyit jelent, hogy a perfelvétel lezárását követően nem módosítható a kereset. Ez azonban az alperes értelmezésével szemben nem azt jelenti, mintha a keresetindítási határidőn belül a felperes nem indította volna meg a pert, illetve határidőn belül nem terjesztette volna elő a keresetét. Megítélése szerint fogalmilag kizárt az olyan értelmezés, amely szerint a határidőn belüli keresetindítás utólagosan meg nem tartottá, elkészté válna. A Kúria Gfv.30.400/2020/5. számú eseti döntéséből értelmezése szerint az a következtetés adódik, hogy függetlenül attól, milyen okból történik a keresetváltoztatás, a keresetindítási határidő megtartott, ha a felperes a tudomásszerzéstől számított 30 napos határidőn belül megindítja a pert és nincs jelentősége a perindítási határidő megtartottsága szempontjából annak, hogy a felperes a perfelvételi szakban a keresetét megváltoztatja. Jogi érveinek alátámasztásaként részletesen idézte a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.219/2021/10. számú határozatának indokait, amelyben a bíróság a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 287. § (1) bekezdés b) pontjában – a Ptk. 3:36. § (1) bekezdésével egyezően – meghatározott anyagi jogi keresetindítási határidő megtartását a perfelvételi szak során történt keresetváltoztatásokra figyelemmel vizsgálta.

[28] A perbeli esetben a felperes a Ptk. 3:36. § (1) bekezdésében meghatározott határidő alatt nyújtotta be a keresetét, amelyhez képest a keresetváltoztatás fogalmának kiüresítését jelentené a Pp. 185. § (4) bekezdésének olyan értelmezése, amely szerint a perfelvételi szakban történt keresetváltoztatás esetén úgy kellene tekinteni, mintha a pert határidőben nem indította volna meg. Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a Ptk. 3:190. § (1) bekezdését, amelynek során nem sértette meg a Jat. 18. § (5) bekezdését és a Ptk. 8:3. § (1) bekezdését, az elsőfokú bíróság értelmezése megfelel az Alaptörvény 28. cikkében foglalt követelményeknek, amelyek körében részletesen idézte a Kúria – az Alaptörvény 28.

cikkének alkalmazása a gyakorlatban tárgykörrel felállított – Joggyakorlat Elemző Csoportjának 2020.EI.II.JGY.E.1. számú összefoglaló véleményét.

[29] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezésével helytálló következtetésre jutott. Az alperes érvelésével szemben nem szubjektív értelmezésen alapul az elsőfokú döntés, hanem a normaszövegben szereplő „között” kifejezés mindenki által elfogadott jelentéstartalmát vette figyelembe, ellentétes joggyakorlat ennek értelmezése körében nincs. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett ítélezési gyakorlat egyértelmű és következetes taggyűlési időköz értelmezése tekintetében.

[30] A jogi norma nyelvtani értelmével ellentétes tartalmú indokolást a Jat. 18. § (5) bekezdése szerint figyelmen kívül kellett hagyni, amelynek következtében az alperes jogalkotói indokolásra alapított érvelése is megdőlt. A Gt. 144. § (2) bekezdése a meghívó elküldése és a taggyűlés napja közötti időtartam vonatkozásában a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésével azonos rendelkezést tartalmaz, így a Gt. előbbi rendelkezésének értelmezésén alapuló eseti döntések a Ptk. értelmezésére is irányadóak.

[31] Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a határozatok nem szabályszerűen összehívott taggyűlésen történő elfogadását jelentős jogszabálysértésnek, az alperes iratellenes tényállításával szemben a felperes már a keresetlevélben hivatkozott arra, hogy a taggyűlési időköz be nem tartása miatt nem volt elegendő ideje felkészülni

[32] A fellebbezés alaptalan.

[33] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése [Pp. 385. § (5) bekezdés]. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, ilyen korlátot jelentett, hogy a felperes fellebbezéssel, illetve csatlakozó fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének azt a megállapítását, amely szerint a perbeli határozatokat a Ptk. 3:17. § (1) bekezdésébe, (2) bekezdés c) pontjába és (3) bekezdésébe való ütközés miatt nem találta jogszabálysértőnek.

[34] Az elsőfokú bíróság a Pp. 185. § (4) bekezdésének helyes értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a Ptk. 3:36. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi határidőben indította meg a határozatok hatályon kívül helyezése iránti keresetet. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság indokaival, amelyeket alapvetően a Pp.-hez fűzött magyarázat jogtár-formátumú kiadásában kifejtett értelmezésre [Wopera Zsuzsa (szerk.) Nagykomentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez 2025. évi Jogtár-formátumú kiadás] alapított. A fellebbezés kapcsán a következőket emeli ki.

[35] A Pp. 185. § (4) bekezdésének – mely szerint a keresetváltoztatás előtti nyilatkozathoz kötődő keresetlevél-előterjesztési, illetve perindítási joghatások a perfelvételt lezáró végzés meghozatalával elenyésznek – értelmezése során jelentősége volt a Pp. osztott

perszerkezetre vonatkozó rendelkezéseivel bevezetett koncepcionális változások céljának és lényegének. A perindítást követő perfelvételi szak Pp. 183. § (1) bekezdéséből következő funkciója a bíróság közrehatása mellett a kereset és az ellenkérelem vonatkozásában a jogvita tartalmi kereteinek behatárolása. A perfelvétel során, vagyis a perfelvétel lezárásáról szóló végzés meghozataláig terjedő perszakaszban a kereset a jogszabályi feltételek mellett [Pp. 185. § (1)-(3) bekezdései] erre irányuló kérelem és a bíróság engedélyezése nélkül is szabadon megváltoztatható, míg a perfelvétel lezárását követően erre csak a jogszabály által meghatározott szűk keretben és akkor van lehetőség, ha a bíróság a változtatást engedélyezi (Pp. 215. §, 217-219. §).

[36] A Pp. 185. § (4) bekezdésének az a rendelkezése, amely a keresetváltoztatás előtti nyilatkozatokat a perfelvételt lezáró végzés meghozatalával megfosztja a keresetlevél előterjesztéséhez, illetve a perindításhoz fűződő anyagi- és eljárásjogi joghatásoktól, azt a célt szolgálja, hogy a perfelvétel lezárásával rögzüljön a felperesnek az a fenntartott keresete, amelyről a bíróságnak döntenie kell és amelynek tárgyában meghozott jogerős döntéshez anyagi jogerőhatás [Pp. 360. § (1) bekezdés] fűződik.

[37] A keresetváltoztatás Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pontjában definiált fogalma a korábbihoz képest eltérő jog állítása, illetve a kérelem valamely része összecszerűségének vagy tartalmának megváltoztatása mellett magában foglalja a további jog állítását és a további kérelem előterjesztését is. A Pp. keresetváltoztatás-fogalma tehát két esetkört ölel fel, egyrészt a korábbihoz képest eltérő jog állítását, illetve a kérelem teljes tartalmi megváltoztatását, amely azt jelenti, hogy a felperes a korábbi jogállítást vagy kérelmét nem tartja fenn, azt elhagyja, helyette más jogot vagy eltérő tartalmú keresetet érvényesít. Másrészt magában foglalja azt az esetet, amikor a felperes a már előterjesztett keresetét további jogállítással, illetve további kérelemmel egészíti ki. Ez utóbbi esetben nem a korábban előterjesztett kereset elhagyására és az annak helyébe lépő, egy új keresettel való felváltására, hanem a már előterjesztett kereset kiegészítésére kerül sor további jogállítással, illetve további kérelem előterjesztése révén. A további jog állításával, illetve a további kérelem előterjesztésével jellemzően keresethalmazat jön létre, mert a korábbi és a további érvényesített jog, illetve kérelem együttesen keresettöbbséget alkot.

[38] A Pp. 185. § (4) bekezdésének a keresetváltoztatás fogalmával és a perfelvétel szabályaival, valamint annak céljával egybevetett értelmezéséből az az elsőfokú bíróság által is levezetett helyes következtetés adódik, hogy a perfelvételt lezáró végzés meghozatala csak a keresetváltoztatást megelőző azon nyilatkozatot fosztja meg a keresetindítás és a perindítás joghatásaitól, amelynek helyébe a felperes az érvényesíteni kívánt jog megváltoztatásával vagy a kérelem teljes tartalmi megváltoztatásával új keresetet állított, vagyis amelytől a helyébe lépő új jogállítással vagy új kérelemmel – a korábbi nyilatkozatát fenn nem tartva – eltért. Nem enyésznek el azonban a fenti joghatások, ha a felperes a korábbi keresetét – az abban foglalt jogállítást és kérelmet – további jogállítással és/vagy kérelemmel egészíti ki, mert ebben az esetben a korábban már előterjesztett és a további jogállítással, illetve kérelem jelenti a keresetlevél, illetve a kereset együttes tartalmát.

[39] A Pp. 185. § (4) bekezdésének az a célja, illetve rendeltetése, hogy a perfelvétel lezárásával a fenntartott kereset rögzüljön, ezért e jogszabályi rendelkezés alperes által levezetett olyan tartalmú értelmezése, amely a felperes által fenntartott, de további jogállítással, illetve kérelemmel kiegészített nyilatkozatot is megfosztja a keresetlevél-

előterjesztési és perindítási joghatásoktól, ellentétes a Pp. osztott perszerkezettel, ezen keresztül is a perfelvételi szakasszal elérni kívánt céljával, de a Pp. 2. § (1) bekezdésében alapvető szinten definiált rendelkezési elvvel is. Az előbbi jogszabályi rendelkezés helyes értelmezése szerint a perfelvétel lezárásával csak azon korábbi nyilatkozatokhoz fűződő keresetlevél-előterjesztési és perindítási joghatások enyésznek el, amelyeket a felperes nem tartott fenn, mert helyükbe új jogot, illetve új kérelmet állított és amelyek esetében a perfelvétel lezárása után – szintén az előbbi joghatások megszüntetését eredményező módon – az eljárás részbeni megszüntetésének lenne helye [Pp. 242. § (2) bekezdés].

[40] A perbeli esetben a felperes a 2023. július 27-én, vagyis a Ptk. 3:36. § (1) bekezdésében előírt határidőben előterjesztett keresetét a perfelvételi tárgyaláson egy további másodlagos kereseti kérelemmel egészítette ki, amelynek következtében a taggyűlési határozatok hatályon kívül helyezése iránti keresetéhez fűződő keresetlevél-benyújtási és perindítási joghatások nem enyésztek el. A keresetindítási határidőt az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint megtartottnak kellett tekinteni, az alperes elkövettségével összefüggő fellebbezési érvelése alaptalan.

[41] A Fővárosi Ítéltábla csupán megjegyzi, hogy a felperes a rendelkezésre álló adatok szerint (2.G.40.232/2023/21. számú tárgyalási jegyzőkönyv) a kereseti kérelmeit látszólagos halmazatban álló, eshetőleges kérelmekként adta elő, a másodlagosként megfogalmazott kereseti kérelme azonban az elsődlegesnél több kérelmet, a hatályon kívül helyezés mellett új határozat hozatalának elrendelése iránti kérelmet is tartalmazott. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak az anyagi pervezetés körében célszerű lett volna közrehatni abban, hogy a felperes – keresetváltogatásnak egyébként nem minősülő nyilatkozatával – a kérelmek elbírálásának helyes sorrendjét meghatározza, mert az elbírálás általa megadott sorrendje a logika szabályaival és az eshetőleges kérelmeket magában foglaló látszólagos halmazatra vonatkozó rendelkezésekkel is ellentmondásban állt. Ilyen kérelmek esetén ugyanis a bíróság csak akkor tér át a másodlagos kereset tárgyalására, amennyiben az elsődleges kereset alaptalannak bizonyul, az elsődleges keresetnek való helyt adás viszont szükségszerűen a másodlagos – a perbeli esetben az elsődlegeshez képest több kérelmet magába foglaló – kereset elbírátlanságát eredményezi. Mindennek azonban nem volt az ügy érdemi elbírálására kiható jelentősége, mert a felperes az elsőfokú ítéletet fellebbezéssel nem támadta, az alperes fellebbezésének keretei között a Pp. 370. § (4) bekezdése szerinti felhívásra nem volt szükség és lehetőség, illetve az egyébként sem eredményezhetett volna eltérő érdemi döntést.

[42] A Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének értelmezése és annak elbírálása kapcsán, hogy a taggyűlés összehívására a jogszabályi rendelkezések megsértésével került-e sor a Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, hogy az ítélet jogi indokolásának az annak alapjául szolgáló jogszabályok értelmezését kell magában foglalnia, amelynek során a bíróságot a közzétett határozatokban kifejtett jogértelmezés nem köti, csak azt köteles indokolni, ha a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett, 2012. január 1. után meghozott határozatától (precedensértékű határozat) jogkérdésben eltér vagy az arra irányuló indítványt elutasítja [Pp. 346. § (5) bekezdés, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 41/B. § (1) bekezdés].

[43] Mindennek azért van jelentősége, mert a peres felek a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének értelmezése körében a jogi álláspontjuk alátámasztására alapvetően közzétett eseti döntésekben kifejtett értelmezésekre hivatkoztak és az elsőfokú bíróság is az ítéletét számos eseti döntéssel indokolta, míg az alperes fellebbezésében ezek alkalmazhatóságát, illetve irányadóságát hosszas okfejtéssel cáfolta. Az ítéletben megjelenő jogszabály értelmezés azonban nem az eseti döntések elemzését, illetve azok cáfolatát, hanem az adott perben eljáró bíróság Alaptörvény és jogszabályok által meghatározott keretek közötti autonóm jogértelmezési tevékenységét jelenti, ezért a Fővárosi Ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítéletben felhívott eseti döntések fellebbezésben, illetve fellebbezési ellenkérelemben kifejtett érvek mentén való részletes értelmezését és elemzését.

[44] A Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének az e perben értelmezendő rendelkezése szerint a meghívók elküldése és a taggyűlés napja között legalább tizenöt napnak kell eltelnie. A jogszabály normaszövege egyértelműen a két esemény között eltelt minimális időtartamot határozza meg, a között kifejezés használata – amely jogi értelemben időközt jelöl – a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint is azt az időtartamot jelenti, amelynek a megjelölt két esemény között kell eltelnie, illetve megvalósulnia. A tizenöt nap, tehát azoknak a napoknak a száma, amelyeknek a fent említett események (meghívó elküldése, taggyűlés napja) között el kell telnie. A taggyűlési időköz normaszövegben szereplő megfogalmazása – amely a tizenöt napot két esemény között eltelt időként nevesíti – egyértelművé teszi, hogy sem a meghívó elküldésének napja, sem pedig a taggyűlés napja nem számít bele a tizenöt napos időközbe, de nem az anyagi jogi határidőszámítás szabályainak alkalmazása miatt, hanem azért, mert a jogszabály a legalább tizenöt napot a két esemény közötti időtartamként nevesíti. Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a Ptk. fenti rendelkezésében megjelölt tizenöt nap nem értelmezhető anyagi jogi határidőként – amely a Ptk. 6:35. § (1) bekezdése szerint azt az időtartamot jelenti, amely alatt valamely anyagi jogi cselekmény vagy magatartás bármikor elvégezhető, illetve tanúsítható –, ezért nem alkalmazhatók rá az anyagi jogi határidők számítására vonatkozó a Ptk. 8:3. §-ában meghatározott szabályok sem.

[45] Az elsőfokú bíróság az alperes érvelésével ellentétben a tizenöt napot nem anyagi jogi határidőként értelmezte, jóllehet a Debreceni Ítéltábla közgyűlési időközt valóban anyagi jogi határidőként értelmező eseti döntését is felhozta a saját jogértelmezését alátámasztó ítélkezési gyakorlat körében, az ítélet indokolása azonban nem hagy kétséget abban a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság a tizenöt napot taggyűlési időközönként értelmezte.

[46] Az elsőfokú bíróság jogértelmezése megfelel az Alaptörvény 28. cikkének, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, amelynek során azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A jogszabály megalkotására irányuló javaslat indokolását az Alaptörvény 28. cikke szerint a jogszabályok céljának megállapítása során kell figyelembe venni. A Ptk. törvényjavaslatának a 3:190. § (1) bekezdéséhez fűzött indokolása szerint a taggyűlési időközre azért van szükség, hogy a tagok a meghívóban közölt napirenden szereplő kérdések eldöntéséhez szükséges információkat beszerezhessék, feldolgozhassák, döntésüket szükség szerint előkészítsék, illetve, hogy a taggyűlésen való részvételüket megszervezzék. Ez az a taggyűlési időköz

felállításával a jogalkotó által elérni kívánt cél, amely a perben nem is volt vitás és amelyet az értelmezés során figyelembe kellett venni.

[47] A törvényjavaslathoz fűzött indokolásnak az a része azonban, amely szerint a meghívót legkésőbb a tervezett ülés előtt tizenöt nappal el kell küldeni, a törvényjavaslatban is megjelenő normaszöveget attól eltérő jelentéstartalommal ruházza fel. Az indokolás idézett része egyrészt nem tartozik az Alaptörvény 28. cikke szerint a jogszabály értelmezésnél figyelembe venni rendelt, a taggyűlési időköz szabályozásával a jogalkotó által elérni kívánt és a fentiekben meghatározott célok körébe. Másrészt a Jat. 18. § (4) bekezdése szerint a jogszabály tervezetéhez tartozó indokolás kötelező erővel nem rendelkezik, azt a fentiek körében az értelmezés egyik szempontját jelentő jogalkotói cél meghatározása körében lehet figyelembe venni, de ebben a keretben is figyelmen kívül kell hagyni a jogszabálytervezetéhez tartozó indokolás jogszabály szöveggel ellentétes részét [Jat. 18. § (5) bekezdés]. A taggyűlési időközre vonatkozó az az indokolás, amely szerint a meghívót legkésőbb a tervezett ülés előtt tizenöt nappal kell elküldeni egyértelműen és nyilvánvalóan ellentétes a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének azzal a rendelkezésével, hogy a meghívók elküldése és a taggyűlés napja között legalább tizenöt napnak kell eltelnie. Az indokolás szerint ugyanis a meghívó elküldésének napja az időközbe beszámít, míg a Ptk. normaszövege szerint sem az elküldés, sem pedig a taggyűlés napja nem számít bele, a tizenöt nap a kettő között eltelt idő hosszát jelenti. Az alperes érvelésével szemben az ellentét nem a normaszöveg elsőfokú bíróság által adott értelmezése és a törvényjavaslathoz fűzött indokolás, hanem a fentiekből kitűnően a normaszöveg és az indokolás között mutatkozik meg.

[48] A jogszabály tervezetéhez kapcsolódó indokolás figyelmen kívül hagyása miatt nem helytálló az alperesnek az az érvelése, hogy a Gt. 144. § (2) bekezdésének – egyebekben a Ptk. 3:190. § (1) bekezdés második mondatával szó szerint egyező rendelkezést tartalmazó – értelmezése körében kialakult ítélkezési gyakorlat nem lehet irányadó, mert az a jogalkotói célnak megfelelő értelmezéssel nem egyeztethető össze. Az elsőfokú bíróság ezért nem sértett jogszabályt azzal, hogy a Gt. 144. § (2) bekezdésének értelmezése körében kialakult ítélkezési gyakorlatot is figyelembe vette, amely a közgyűlési időközt az elsőfokú bíróság által adott értelmezéssel egyezően értelmezte, ahogy az a BDT2014. 3113. szám alatt közzétett eseti döntés indokolásából is kitűnik a tizenöt nap számításánál a meghívó elküldése és a taggyűlés napja nem vehető figyelembe, a „között” szó a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint is a jelzett időpontok által határolt időtartamot, időközt jelöl.

[49] Ehhez képest az alperes megalapozatlanul érvelt azzal a fellebbezésében, hogy a BDT2018. 3953. számon közzétett eseti döntés az ő értelmezését támasztja alá. Abban a perben ugyanis zártkörűen működő részvénytársaság közgyűlésének összehívásáról kellett állást foglalni, amelyre nézve a Ptk. 3:271. § (1) bekezdése – amely szerint zártkörűen működő részvénytársaság esetén a közgyűlést annak kezdő napját legalább tizenöt nappal megelőzően a részvényeseknek küldött meghívó útján kell összehívni – a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésétől eltérő rendelkezést tartalmaz. Egyebekben a Ptk. 3:271. §-ához fűzött és a megjelölt eseti döntésben is idézett magyarázat a meghívó elküldése és a kitűzött közgyűlés időpontja között eltelt időként értelmezi a tizenöt napot.

[50] Az elsőfokú bíróság mindezekből következően helyesen értelmezte a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésének második mondatát, amely értelmezés megfelel az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak is, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a taggyűlés

összehívása az időköz meg nem tartása miatt nem felelt meg a Ptk. 3:190. § (1) bekezdésében foglaltaknak, amelynek folytán az azon meghozott határozatok jogszabálysértőek.

[51] A másodlagos fellebbezési kérelem alapján a hatályon kívül helyezés mellőzésére és jogszabálysértés Ptk. 3:37. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezménye alkalmazására nem volt lehetőség. A Ptk. előbbi rendelkezése akkor teszi lehetővé a bíróság számára a határozatok hatályon kívül helyezésének mellőzésével a jogsértés tényének megállapítását, ha a jogszabálysértés nem jelentős és nem veszélyezteti a jogi személy jogszerű működését. Az ebbe a körbe vonható jogsértéseket a Ptk. még példálózó jelleggel sem sorolja fel, ennek szempontrendszerait az ítélkezési gyakorlat alakította ki. A Kúria Gfv.VI.30.211/2021/6. számú precedensértékű határozatából kitűnő jogértelmezés szerint a társaság működését alapvetően meghatározó határozat meghozatalának folyamatát, eljárásrendjét szabályozó a Ptk.-ban, illetve a társasági szerződésben szereplő előírások biztosítják a határozathozatal tagok általi kiszámíthatóságát, átláthatóságát, lényegében a társaság jogszerű működését, ezért ezek olyan lényeges garanciális szabályoknak minősülnek, amelyeknek a megsértése főszabályként a határozat hatályon kívül helyezését megalapozó súlyos jogsértésnek minősül. A Ptk. taggyűlés összehívásával, illetve megtartásával kapcsolatos, garanciális körbe tartozó rendelkezéseinek megsértése súlyos jogszabálysértésnek minősül. Ezt támasztja alá, hogy a Ptk. maga is orvosolandó, vagyis jelentős jogsértésnek minősíti és ennek orvoslására biztosít lehetőséget a Ptk. 3:111. § (3) bekezdése, amely szerint a nem szabályosan összehívott vagy megtartott ülésen elfogadott és ebből az okból érvénytelen határozat az elfogadásának időpontjára visszamenő hatállyal érvényessé válik, ha a határozatot az ülés napjától számított harminc napon belül valamennyi tag egyhangúlag érvényesnek ismeri el. Ebből következően a jogsértést a fellebbezésben előadott okokból nem lehetett jelentéktelennek tekinteni és minden alapot nélkülöz az a fellebbezési hivatkozás, hogy a közgyűlési időköz megsértése azért nem jelentős, mert a jogszabálysértés relatív abból a szempontból, hogy az a bíróság jogértelmezésétől függ. Ebben a megközelítésben minden olyan jogsértés jelentéktelen lenne, amelynek megvalósulásának kérdésében a Ptk. 3:35. §-a alapján indított perben a bíróságnak kellene állást foglalnia, mert a bíróság minden esetben az adott jogszabály értelmezése és annak alkalmazása útján foglal állást abban a kérdésben, hogy a támadott társasági határozat a megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

[52] A Fővárosi Ítéltábla mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[53] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 364. §-a szerint alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését és köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére. A Fővárosi Ítéltábla a jogi képviselő ellátásával összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíjat a perbeli esetben még alkalmazandó a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései szerint a felperes által megjelölt 10,5 óra alapulvételel határozta meg.

[54] A felperes a közte és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben kikötött óradíj alapján az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint számította fel a perköltségét, azonban a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltakkal ellentétben a kikötött óradíjat nem igazolta, az ügyvédi megbízási szerződést nem csatolta. Az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján felszámított munkadíj esetén nem elegendő a peres fél arra vonatkozó nyilatkozata, hogy a jogi képviselőjével milyen összegű megbízási díjban állapodott meg, hanem a felszámítás alapját jelentő jogviszony lényeges tartalmi elemeit, a fél és a jogi képviselője közötti díjmegállapodást okirattal is igazolni kell, amelynek a felperes nem tett eleget, azt sem az első, sem pedig a másodfokú eljárásban nem csatolta, így az általa felszámított óradíj figyelembevételére nem volt lehetőség.

Budapest, 2025. március 11.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

Dr. Kolozs Balázs s.k.

bíró